

Een Groene glazenmaker retracteersessie

De exuvia retractor is eigenlijk gewoon een oude vishengel waar het topdeeltje is vervangen door een Y vormig stokje (het pootje van de Y schuift in de hengel). Daaromheen wordt ruw draad gewikkeld. In dat ruwe draad blijven de pootjes van larvenhuidjes makkelijk hangen. Aan het eind van die pootjes zitten haakjes en die haken makkelijk in het draad. Daarom moet het draad niet te fijn zijn want dan krijg je de huidjes er bijna niet meer uit.

Deze bolletjes draad kennen we allemaal wel, deze draad is erg geschikt. Als je het uit elkaar draait en om een V vormig stokje wikkelt heeft het een hele mooie structuur om huidjes te pakken. Het moet lekker los en rommelig worden, zoals op de bovenste foto zichtbaar is.

Een larvenhuidje van de Groene glazenmaker op de Krabbenscheer.

De haakjes van de pootjes hebben zich goed vastgezet, maar die kun je er vaak zo afwippen met de retractor (evt kun je een pootje van de Y langer houden om daarmee de pootjes voorzichtig los te maken) als je de huidjes onbeschadigd wilt hebben. Als dat niet het geval is kun je het huidje van onder ook opscheppen, liefst met een draaiende beweging. Dan blijven er meestal wel pootjes in het draad hangen, en verassend genoeg blijven ook dan de huidjes vrij goed als ze niet te droog zijn. Als je een interessant huidje ziet kun je deze eerst ook natmaken (met de retractor er wat water op spetteren) en een minuut of tien wachten, het huidje is dan weer flexibel en zal niet snel stukgaan. In open (Krabbenscheer) vegetaties werkt het vaak goed om het huidje los te maken en in het water te laten vallen. Dan kun je ze zo opscheppen wat de kans op beschadiging kleiner maakt. In dichte begroeiing kun je dit beter niet doen, dan is het huidje in de meeste gevallen verloren of het wordt flink beschadigd.

Voorzichtig wordt het huidje losgepeuterd. Met een beetje geduld lukt dat prima, en het is nog best spannend ook of het huidje blijft hangen!

Het huidje is blijven hangen, dan is het zaak om het met een soepele beweging boven de oever te krijgen. Als het waait dan de beweging tegen de wind in maken zodat het huidje tegen het touw gedrukt wordt. Als een huidje valt tussen de hier vrij dichte Krabbenscheer wordt het een heel gedoe om het nog te pakken, dat willen we dus graag voorkomen. Boven de oever kan bij wind het zaakje het best meteen neergelegd worden zodat het huidje niet meer weg kan waaien. Je staat er soms versteld van hoeveel vliegvermogen zo'n leeg en licht huidje heeft als de wind er vat op krijgt, dan ben je het zo kwijt.

Op het gezicht van de retractrice is af te lezen hoe leuk het is om op deze manier huidjes te verzamelen!

Nog een leuke uitdaging is het huidje uit het touw te krijgen. Soms pak je ze er zo af, maar soms zitten ze ook erg verward in het draad. Bijna altijd werkt een tijdje voorzichtig schudden, dan vallen ze er vanzelf af.

Je hebt met dit simpele hulpmiddel een groot bereik. Je kunt er huidjes van afstand mee pakken en daardoor kun je kwetsbare oevervegetaties ontzien!

Je zou het misschien niet verwachten, maar met enige oefening krijg je met deze methode meer dan 90% van de huidjes binnen.

In de periode dat libellen uitsluipen is het handig om overal oude stukjes touw in te doen, broek, jas, tas, want soms raak je het topje kwijt. Een stokje is vaak wel te vinden, en met het reserve touw ben je dan weer snel aan het zoeken.

Kleine huidjes als die van de witsnuiten pak je er ook makkelijk mee. Een zoekdag in mei leverde bv 45 Venwitsnuit huidjes op, waarvan er maar eentje viel en kwijtraakte. Bijna 40 huidjes waren nog grotendeels onbeschadigd. De meeste huidjes werden tussen de een en vier meter van de oever gevonden, niet bereikbaar zonder op of in kwetsbare vegetatie te lopen.

Zelfs jufferhuidjes kun je op deze manier verzamelen, al is de uitdaging om ze heel te houden dan nog wel ietsje groter.